

JURYRAPPORT 2016

De jury

Arjen Berendse, voorzitter (directeur Theater Aan de Slinger)

Raoul Boer (directeur Rabotheater Hengelo)

Annette Embrechts (Theater- en dansrecensent)

Gonny Gaakeer (actrice)

Anoek Jentjens (Educatie & Publiciteit SSBU)

Hillechien Steenbruggen (Programmering & marketing Schouwburg Het Park)

Colette van Wees (Programmering Jeugdtheater de Krakeling)

De uitreiking

Tijdens het Nederlands Theater Festival en TF Jong van 1 – 11 september 2016 worden de genomineerde voorstellingen, indien mogelijk, gepresenteerd in Jeugdtheater de Krakeling. Het festival wordt afgesloten met het Gala van het Nederlands Theater waar onder meer de Gouden Krekels 2016 voor de meest indrukwekkende productie en de meest indrukwekkende podiumprestatie worden uitgereikt. Op zondag 11 september ontvangen de genomineerden hun Zilveren Krekel in Jeugdtheater De Krakeling.

De Prijzen

Gouden Krekel voor de indrukwekkendste jeugdtheaterproductie

Gouden Krekel voor de indrukwekkendste podiumprestatie in het jeugdtheater

Alle genres binnen de podiumkunsten voor jeugd en jongeren komen in aanmerking voor de prijzen. Door het jaar heen reikt de jury Zilveren Krekels uit. Deze winnaars vormen de genomineerden voor de Gouden Krekels. De Gouden Krekel is een abstract in brons gegoten Krekel, gemaakt door beeldend kunstenaar Vincent de Kooker.

Genomineerd voor de Gouden Krekel 2016 voor de beste jeugdtheaterproductie en winnaar van een Zilveren Krekel 2016 (tweede ronde):

In mijn hoofd ben ik een dun meisje (12+) van NTjong:

In een grimmig kermisdecor becommentariëren vijf jonge actrices de wrange, actuele beeldvorming rond vrouwenlichamen, met speciale aandacht voor pijnlijke vooroordelen en dwangmatig gedrag. Ze wisselen uitzinnige scènes fraai af met ingetogen ontboezemingen. Regisseur Noël Fischer creëert met een cast van vijf uiteenlopende actrices een stoet aan veelzeggende personages. De bonte performance, vol overgave gespeeld, maakt voelbaar hoe jonge vrouwen (kunnen) worstelen met de sociale (na)druk op schoonheid, rolmodellen en seksualiteit en laat zien welke rol daarin is weggelegd voor mannelijk commentaar op vrouwelijke vormen. Hoe extreem de performance ook, de mimische improvisaties en het autobiografisch materiaal culminereren in voor iedereen herkenbaar materiaal: verontrustend, scherp, hilarisch en ontroerend. Hoogepunt is de scène waarin de kleine actrice Tessa Jonge Poerink als aandachtsgeile televisiepresentatrice een kabouter interviewt en haar impertinente vragen stelt die zij vanwege haar afwijkende lengte regelmatig zelf te verstouwen krijgt. Ook de verontrustende monoloog van Kaatje Kooij over zelfmutilatie hakt erin. Een brutale, excessieve en ontregelende voorstelling die aan het denken zet over één van de meest belangrijke thema's onder jongeren: hoe denk ik dat ik er uitzie, hoe wil ik er uitzien en hoe zien anderen mij?

***Bromance* (15+) van Toneelgroep Oostpool & Theater Sonnevandk**

Een knappe voorstelling, over een gevoelig onderwerp, die broeit vanaf de eerste seconde tot de laatste minuut, en niet alleen vanwege de oplopende temperatuur in de Oostpool-trailer. In *Bromance* komen vriendschap en loyaliteit tussen twee jongens in een dorp onder druk te staan door de komst van een vrijgevochten stadse leeftijdsgenoot. Tijdens een gezamenlijke kampeervakantie komen onderhuidse gevoelens bloot te liggen, die eerder nog verboden en vuil leken. De ogen van deze drie bijzondere acteurs verraden meer dan machogedrag: onder hun stoere poses ontluikt broeierige en ontroerende intimiteit. Tekstschrijver Joachim Robbrecht, regisseur Timothy de Gilde, vormgeefster Janne Sterke en componist Bart Rijnink blijken weer een gouden kwartet: taalgebruik, regie, vormgeving en soundscape zijn strak, snel, efficiënt, raak en *to the point*. Opvallend is de klassiek-theatrale structuur van *Bromance*: een ongrijpbare indringer ontregelt bestaande sociale structuren en verdwijnt even plots als hij opduikt; zijn komst werkt splijtend alsook helend. In *Bromance* krijgt deze vertrouwde vorm een verrassend pittige uitwerking: de heftige driehoeksverhouding vol bravoure kruipt stiekem onder je huid, om daar venijnig te jeuken als ook zacht te strelen.

Het Hamiltoncomplex (13+) van HETPALEIS

Hoe krijg je het voor elkaar om 13 meisjes van 13 jaar (waarvan één fysiek en mentaal beperkt), samen met één danser annex bodybuilder een beeldend en verbluffend overgangsrитуeel te laten spelen, dat alle kleurrijke facetten toont van die beruchte fase uit het leven van een tienermeisje waarin alles gaat schuiven (lichaam, bewustzijn, vriendschap, (on)afhankelijkheid, affectie en seksualiteit). Chapeau voor theatermaakster Lies Pauwels die 13 onbevagen en onervaren meiden anderhalf uur lang laat spelen met het aura van hun leeftijd. Het dertiental balanceert uitdagend op de grens van kind-zijn en adolescentie: ze goochelen met schoonheid, onzekerheid, uiterlijk, vervorming, verleiding, dromen, fantasie en lichaamsbewustzijn. Danser/bodybuilder Stefan Gota fungeert als vaderfiguur, partner en begeleider maar ook ordebewaker, voyeur en hopeloos figuur. Hij pakt in en laat zich inpakken, met soms unheimische associaties. Bijzonder is ook de rol van Queen, vertolkt door de meervoudig beperkte Robine Goedheid. Haar lichaam wordt ondersteund, haar afwijkend gedrag omarmd. Het is allemaal pure, dubbelzinnige theaterpoëzie: ongrijpbaar én brutaal, onschuldig én vilein, ode én aanklacht, bedwelmend én bevreemdend.

Genomineerd voor een Gouden Krekel 2016 voor de beste podiumprestatie en winnaar van een Zilveren Krekel 2016 (tweede ronde):

Morgana Machado Marques voor haar inventieve vormgeving van *Wij gaan op berenjacht* (4+) van Theater Sonnevanck & Silbersee

Het mag een uitdaging worden genoemd: een levendige voorstelling maken van het klassieke, ritmische prentenboek *We gaan op berenjacht* van Helen Oxenbury en Michael Rosen. Dit geliefde voorleesboek zit vol herhaling en kent weinig handeling; het is het landschap dat steeds wisselt. Menig ouder en kind kan de zinnen dromen: “O jee... modder, hele dikke vieze modder. We kunnen er niet bovenover, we kunnen er niet onderdoor. We moeten er wel dwars doorheen. Slikkerdeslik.”

Maar hoe verbeeld je dit geploeter door modder, water, grot, bos en sneeuwstorm? Hoe doe je recht aan het sterke origineel en voeg je toch iets theatraals toe? Regisseur Flora Verbrugge brengt deze gezinsberenjacht zinderend tot leven met de zangers van Silbersee, de muziek van David Dramm en de acrobatiek van danser Cherif Zaouali. Het is echter bovenal het ingenieuze decor van Morgana Machado Marques dat grote bewondering afdwingt. Als een magische trukendoos ploppen vanuit een strak vormgegeven speelvlak (zwart/wit) alle hindernissen tevoorschijn: het hoge, zwiepende gras, de kleverige modder die aan laarzen plakt en de angstaanjagende grot van goudfolie. De inventiviteit van Marques is de stuwende kracht achter vertelling én verbeelding. Ze maakt het schier onmogelijke mogelijk.